

aut excommunicatos non toleratos, vel manifestos usurarios, Clem. l. 3, tit. 7, cap. 1; 7° in impediētes visitatores monialium, Clem. l. 3, tit. 10, cap. 2; 8° in contrahentes matrimonium in gradibus prohibitis vel cum monialibus, Clem. l. 4, tit. unico, cap. unico; 9° in eos qui concilium Tridentinum per glossam interpretantur, ex bulla 73 Pii IV *Benedictus Deus*, de qua diximus in *Tractatu de Legibus*, part. 2, c. 6, art. 1; 10° in imprimētes libros sine superiorum licentia, ex bulla 12 Leonis X, quæ apud nos non fuit recepta, et in eos *qui libros hæreticos vel cujusvis auctoris scripta, ob hæresim vel ob falsi dogmatis suspicionem damnata atque prohibita, legerint vel habuerint*, ut fert Regula Indicis X, quæ etiam in Galliis vim non obtinet; 11° in cogentes injuste ad matrimonium, conc. Trid., sess. 24, cap. 9 de Reform. matrim.; 12° in falso affirmantes matrimonia filiorum-familias, sine consensu parentum contracta, esse irrita, ac parentes ea rata vel irrita habere posse, *ibid.* cap. 1; 13° in abortum fetus animati attentantes, ex const. Greg. XV, incipiente *Sedes Apostolica*; 14° in docentes necessariam non esse confessionem sacramentalem ante sumptionem Eucharistiæ, concil. Trid. sess. 13, can. 11; 15° in raptōres mulierum et in omnes consilium et favorem eis præbentes, *ibid.* sess. 24, cap. 6 de Reform. matr.; 16° in ingredientes septa monialium, cujuscumque generis, conditionis, sexus vel ætatis fuerint, sine licentia episcopi vel superioris scriptis data, *ibid.* sess. 25, cap. 5 de Regul. et Monial.; 17° in cogentes mulieres ingredi monasterium et profiteri, et in impediētes, sine justa causa, sanctam voluntatem mulierum emittendi votum, vel accipiendi velum, ut fusius explicatur *ibid.* c. 18; 18° in dominos temporales concedentes in terris suis locum pro duello, *ibid.* cap. 19 de Reform., quæ apud nos non recipitur.

Contra clericos: 1° in clericos in dignitate constitutos et sacerdotes audientes publice jus aut medicinam, Decretal. l. 3, tit. 50, cap. 10; 2° in clericos præfecturas sæculares recipientes, *ibid.* cap. 4; 3° in alienantes bona Ecclesiæ vel ultra triennium locantes, Extrav. comm. l. 3, t. 4,

cap. unico; 4° in impugnantēs in concionibus montes pietatis, ex bulla 11 Leonis X; 5° in eos qui sacris Ordinibus initiati, matrimonium contrahere volunt, Clem. l. 4, tit. 1, cap. unico; 6° in fecte resignantes vel permutantes beneficia, bulla 58 S. Pii V; 7° in procurantes ut alii occupent jura et bona ecclesiarum vacantium, Sexti, l. 1, tit. 6, cap. 13.

Contra regulares: 1° in eos qui extra claustra jus vel medicinam audiunt, ex capite supra citato pro clericis et sacerdotibus idem facientibus; 2° in habitum dimittentes vel matrimonium contrahere attentantes, Clem. l. 4, tit. 1, cap. unico; 3° in instituentes novum ordinem sine licentia papæ, Sexti, l. 3, tit. 17, cap. unico; 4° in adeuntes curias principum ut monasteriis suis vel prælatis noceant. Clem. l. 3, tit. 10, cap. 1, § *Quia vero*; 5° in tenentes arma intra claustra sine licentia, *ibid.*; 6° in moniales professas quæ absque legitima licentia limites clausuræ violant, concil. Trid., sess. 25, cap. 5 de Regular. et Monial., et variis summorum Pontificum const.

Aliæ sunt excommunicationes latæ sententiæ, in variis juris canonici partibus expressæ ac non reservatæ, sed vel fuerunt abrogatæ, vel apud nos non receptæ.

Excommunicationes episcopis reservatæ.

Sunt: 1° ea que contrahitur ex levi, sed tamen mortaliter culpabili percussione clerici aut monachi, vel ex gravi percussione, si sit mulier, ut ex infra dicendis patebit; 2° ea quam incurrunt qui, absoluti a censura reservata in articulo mortis a potestatem non habente, superiori se non sistunt postquam convalescunt; 3° ea quam contrahunt procurantes abortum fetus animati, effectu secuto; 4° ea quam incurrunt qui communicant cum excommunicatis ab episcopo in actu propter quem excommunicati sunt; 5° illæ quas episcopi propriis statutis tulerunt et sibi reservarunt. Hæc omnia per se patent, vel ex dicendis intelliguntur, sed non ubique eodem modo recepta sunt.

Excommunicationes Papæ reservatæ et in Gallia receptæ.

1^a in percussores clericorum ab Innocentio II in concilio generali Lateran. II, anno 1139 celebrato, lata, in sequenti canone expressa, Decreti parte 2, causa 17, q. 4, can. 29 : « Si quis, suadente diabolo, hujus sacrilegii reatum incurrerit, quod in clericum vel in monachum violentas manus injecerit, anathematis vinculo subjaceat, » et nullus episcoporum illum præsumat absolvere nisi » mortis urgente periculo, donec apostolico conspectui » præsentetur, et ejus mandatum suscipiat. »

Diximus 1° *Si quis* ; quo nomine intelliguntur personæ cujuscunque sexus, status et ætatis, modo sint rationis compotes et doli capaces. Hoc extenditur ad efficaciter mandantes, consulentes et consentientes, non vero ad ineffaciter mandantes aut consulentes. *Ita communiter theologi.* Item ad non impediētes, si ex officio vel justitia impedire teneantur, ut reges, judices, cæteri superiores, patres, tutores, etc. Sic *S. Ligorius*, l. 7, n. 268, et multi cum illo.

Diximus 2° *clericum*, id est, omnis qui prima tonsura est initiatus, dummodo in statu ecclesiastico perseveret, et habitum clericalem ex consuetudine deferat.

Diximus 3° *vel in monachum* ; qua voce intelligendus est quilibet religiosus, professus, novitius, conversus, laicus utriusque sexus ; item Tertiarii S. Dominici, S. Francisci, si gestent habitum, et vivant in communitate : similiter cremitæ subjecti alicui regulæ et superiori. Ita *Busenbaum* et post eum *S. Ligorius*, n. 272. Unde apud nos Fratres Doctrinæ Christianæ et Sorores Charitatis hoc privilegio muniuntur, saltem ii qui sequuntur regulam a summo Pontifice approbatam, et probabiliter etiam qui subjiciuntur regulæ sola episcopi approbatione munitæ. *Reifsteinst.*, l. 3, tit. 39, n. 167 ; *S. Lig.*, t. 7, n. 271.

Diximus 4° *manus violentas injecerit* ; per quod intelligitur quævis contumeliosa actio exterior mortalis circa personam clerici, vel res ei adhærentes, sive fiat manu, sive

baculo, sive gladio, catapulta, lapide, luto, aqua, pulvere, sputo, etc. Cum ille canon in favorem clericorum conditus fuerit, non stricte, sed latissime illum interpretandum esse censent theologi, ac proinde quamlibet actionem externam graviter peccaminosam, habita ratione honoris personæ ecclesiasticæ debiti, ad hanc excommunicationem incurrendam sufficere. Hinc infertur ut excommunicatos habendos esse eos qui clericum conspuunt, aqua conspergunt, crines ejus evellunt, vestes dilacerant, pileum vel pallium per vim eripiunt ; eum in carcere injuriose retinent ; equum cui insidet occidunt vel graviter vulnerant, aut persequuntur et in causa sunt quod cadat, etc. Consensus clerici a censura non excusaret, quia in honorem status clericalis hæc fuit decreta. Contra vero ad excommunicationem non sufficeret percussio jocosa, ex casu contingens, ex ignorantia clericum esse proveniens, ad justam sui vel alterius injuste lacessiti defensionem facta ; neque si sit sub omni respectu levis, si a patre, præceptore aliove superiore correctionis causa fiat.

Diximus 5° *subjaceat* ; hoc verbum excommunicationem ferendæ censuræ denotare videtur : sed generaliter doctores eam esse latæ sententiæ judicant.

Notorius percussor cujus factum nulla tergiversatione celari potest, a Martino V, in constitutione *Ad vitanda scandala*, fuit exceptus a necessitate denuntiationis publicæ : statim ergo jure communi est vitandus ; sed in Gallia notorietas facti communiter non agnoscitur, nisi aliqua intervenerit sententia judicis ; secus enim factum fere semper aliqua tergiversatione celari vel saltem imminui potest, ita ut de existentia censuræ absolute non constet. Unusquisque stet statutis propriæ diœcesis

Diximus 6° *et nullus episcoporum*, etc. ; hæc quippe censura jure communi reservatur summo Pontifici, juxta verba canonis : attamen ex usu receptum est, saltem in Gallia, episcopos ab illa absolvi, 1° quando percussio non fuit enormis seu atrox ; percussio autem clerici reputatur enormis seu atrox, si mors inferatur, membrum abscidatur aut frangatur, si magna fiat sanguinis effusio

aliter quam per nasum; aut si actio injuriosa, ex se levis, erga personam in dignitate constitutam, ut Papam, cardinalem, episcopum exerceatur; vel ex illa magnum oriatur scandalum, ut si quis alapam superiori in loco publico impingat, episcopum in carcere detineat, etc. Episcopi est judicare an percussio reputanda sit enormis et pontifici maximo reservata, vel non; 2° quando percussio, etsi enormis, est occulta, seu aliqua tergiversatione celari potest; 3° si facta sit ab impubere, muliere, sene, paupere vel aliis qui propter legitimum impedimentum ad summum Pontificem recurrere non possunt. Sic pro his præcedentibus generaliter theologi nostri capitibus 26 et 58, tit. 39, lib. 5 Decretal., innixi. 4° In multis diocesisibus, puta Parisiensi, Andegavensi, Cenomanensi, sola percussio clerici in sacris Ordinibus constituti ponitur in statutis diocesanis tanquam summo Pontifici reservata.

In his capitibus apponitur conditio, ut, sic ob quamdam necessitatem absoluti, *impedimento cessante, ad sedem Apostolicam accedant, illius mandatum suscepturi*, pueris exceptis. Verum illa conditio usu contrario abrogata est.

2^a excommunicatio sanctæ Sedi reservata est in incendiarios, quando per Ecclesiæ sententiam, id est, ab episcopo fuerint publicati, Decretal. l. 5, tit. 39, c. 19;

3^a in habentes litteras Apostolicas falsas et eas destruere nolentes, ibid. tit. 20, cap. 4;

4^a in falsificantes litteras Apostolicas: datur etiam in complices et fautores et in falsificatis utentes, sed non videtur reservata, ibid. c. 7;

5^a in ecclesiarum effractores et simul spoliatores, si fuerint ab episcopo denunciati, ibid. tit. 39, cap. 22;

6^a in recipientes aliquid ex pacto ob admissionem ad religionem; in simoniacos reales circa ordinem vel beneficium, et in mediatores ac cooperatores, Extrav. comm. l. 5, t. I, cap. 1 et 2;

7^a in committentes confidentiam, secundum dicta in Tractatu de *Decalogo*, ubi de pœnis contra simoniacos.

8^a in communicantes eodem crimine cum excommunicatis a Papa, Decretal. l. 5, tit. 39, cap. 29;

9^a in duellantes et ad duellum cooperantes, in dominos temporales qui locum in terris suis ad duellum inter Christianos concesserint, ex concil. Trid., sess. 25, cap. 19 de Reform.; sed hæc reservatio in Gallia non admittitur. *Coll. Andeg.*

10^a in hæreticos, schismaticos eorumque fautores; sed nec ista reservatio apud nos recepta videtur;

11^a in violantes clausuram monialium ad malum finem, ex decreto S. Cong. concilii, edito jussu Clementis VIII, anno 1602, et in quascumque personas utriusque sexus ingredientiæ monasteria monialium, vel feminas ingredientiæ claustra religiosorum, prætextu facultatum revocatarum, ex bulla Greg. XIII *Ubi gratia*, diei 13 julii 1575, ut fusius explicatur agendo de clausura religiosa. Sed hæc reservatio est intra Italiam et extra Urbem. *Ferraris*, v^o *Moniales*, art. 35, n. 47;

12^a in religiosos qui sine licentia episcopi vel parochi, S. Viaticum aut Extremam-Uctionem administrant clericis aut laicis, vel matrimonium celebrant, Clement., l. 5, tit. 7, cap. 1.

Notandum episcopos a præcedentibus excommunicationibus absolvere quoties non sunt publicæ vel ad forum externum delatæ, ut ex concil. Trid., sess. 24, cap. 6 de Reform., eruitur et in praxi observatur. Item quando excommunicati sunt moniales, femine, valetudinarii, senes, pauperes, et denique, quacumque ex causa, summum Pontificem aut ejus legatum adire moraliter non possunt, ut constat ex Decretal., l. 5, tit. 39, cap. 6, 13 et 33, et ex praxi.

Plures aliæ excommunicationes summo Pontifici reservatæ inveniuntur in corpore juris, in decretis conciliorum et in constitutionibus pontificum Romanorum, sed quæ desuetudine fuerunt abrogatæ vel apud nos nunquam fuerunt admittæ, ut:

1° In vexantes eos qui censuram in aliquos tulerunt; 2° in dantes vel recipientes aliquid pro gratia vel justitia apud sedem Apostolicam; 3° in exenterantes corpora defunctorum; 4° in falsificantes monetam regis Franciæ;

5° in imponentes tributa ecclesiasticis; 6° in trahentes personas ecclesiasticas ad forum laicale; 7° in violantes immunitatem ecclesiasticam; 8° in taxantes de hæresi opinionem pro Immaculata vel contra Immaculatam Conceptionem B. Mariæ Virginis; 9° in eos qui sacras Scripturas in sensu contrario sensui ab Ecclesia approbato interpretantur; 10° in eos qui societatibus secretis participant, juxta dicta ad secundum Decalogi præceptum; 11° in sacerdotes qui confessionem sacramentalem personæ complicitis in peccato turpi exceperint, etc.

Excommunicationes bullæ quæ inscribitur In cœna Domini.

Hæc bulla, incipiens *Consueverunt*, invenitur in Bullario Mainardi, t. 6, p. 140, et sic vocata est quia diu feria V Majoris hebdomadæ Romæ publicari solebat; est opus plurium pontificum Romanorum. Quidam dicunt eam primum habuisse initium sub Martino V, anno 1420; alii contendunt originem ejus tribuendam esse Clementi V, vel etiam probabiliter Bonifacio VIII, qui anno 1294 fuit electus. Julius II jussit, anno 1511, ut hæc bulla ubique vigeret; Paulus III absolutionem censurarum in ea expressarum sibi reservavit, anno 1536; Pius V præcepit, anno 1568, ut per universalem Ecclesiam publicaretur.

In ea anathemate percutiuntur 1° hæretici, eorum fautores et qui libros eorum legunt vel retinent, ut explicavimus in *Tract. de Decalogo*, agentes de prohibitione librorum; 2° piratæ et eorum fautores; 3° pædagia nova imponentes vel prohibita exigentes; 4° falsificantes litteras Apostolicas; 5° arma et alia inimicis nominis Christiani deferentes; 6° impediendo eos qui victualia seu alia necessaria Romam deferunt, vel eis faventes; 7° vexantes sine jurisdictione eos qui in curia Romana commorantur; 8° vexantes quoquo modo patriarchas, archiepiscopos, episcopos eorumque mandatores, 9° lædentes eos qui ad Romanam curiam recurrunt, vel negotia in ea prosequuntur; 10° impediendo executionem litterarum Apostoli-

carum; 11° laici iudices qui ecclesiasticas personas, capitula, conventus, collegia, etc., ad se trahunt vel trahi faciunt; 12° statuentes aliquid contra libertatem ecclesiasticam; 13° usurpantes bona et jurisdictionem ecclesiarum; 14° omnes, etiamsi imperiali, regali, ducali, vel alia quacumque præfulgentes dignitate, qui, per se vel per alios, causas spirituales aut spiritualibus annexas a iudicibus ecclesiasticis terminari impediunt, vel in eas se immittunt; 15° offendentes peregrinos Romam adeuntes, ibi commorantes, vel inde revertentes; 16° bona sedis Apostolicæ occupantes.

Greg. XIII addidit, anno 1583, ut videre est in Bullario, t. 9, p. 27: 1° appellantes a Papa ad futurum concilium; 2° naufragorum bona rapientes aut ab aliis rapta accipientes; 3° imponentes decimas et alia onera personis ecclesiasticis vel ecclesiis absque Romani pontificis licentia; 4° iudices sæculares se interponentes in causis criminalibus contra personas ecclesiasticas, et omnes eorum cooperatores.

Hæc famosissima bulla nunquam fuit recepta in Hispania, neque in Germania, neque Venetiis, neque in Gallia, et ideo in his regionibus non obligat. Clemens XIV, anno 1769 electus, annuam ejus publicationem neglexit, et ipsius successores exemplum ejus hoc in puncto imitati sunt; nullus tamen eam positive revocavit. Unde sequitur censuras per eam latis adhuc vigere in locis ubi fuerat recepta.

ARTICULUS TERTIUS.

DE MONITORIIS.

Monitorium est simul monitum et mandatum iudicis ecclesiastici quo jubetur auctores alicujus criminis vel iniustitiæ erga proximum commissæ intra tempus determinatum sub pœna excommunicationis revelari.

Nomine iudicis ecclesiastici intelliguntur episcopi, vicarii generales et officiales: concil. Trid., sess. 25, cap. 3 de Reform., dicit quidem monitoria a nemine præterquam

ab episcopis decerni posse, sed eorum vicarios generales et officiales eandem cum illis jurisdictionem exercentes, ex Sexto, l. 1, tit. 4, cap. 2, excludere noluit.

Cum excommunicatio sit pœna gravissima, infligi non potest ob levem causam, neque ob finem qui aliter obtineri potest. Hinc monitorium decernere non licet, 1° si iniustitia erga proximum commissa non sit gravis; 2° si crimen, cujus auctores sunt ignoti et revelandi sunt, bono societatis graviter non noceat; 3° si rei alia via detegi possint.

In causis pure spiritualibus monitoria publicari possent absque licentia magistratus civilis, ut patet ex ipsius rei natura; non autem in causis ad tribunalia sæcularia spectantibus, juxta antiquas hujus regni consuetudines.

Olim ipsi iudices sæculares quandoque a iudicibus ecclesiasticis petebant monitoria, ut, ope revelationum, ad accuratam auctorum criminis vel iniustitiæ notitiam pervenirent: nunc hujusmodi praxis a moribus nostris est prorsus aliena, et ideo episcopi ab illa etiam in causis pure spiritualibus abstinere.

Non est dubium quin, publicatis monitorialibus litteris, stricta existat obligatio pro cunctis episcopi subditis statim deveniendi ad revelationem postulatam vel ad satisfactionem præscriptam; episcopi enim habent jus imperandi sub gravi, in materia gravi: porro supponitur materiam esse gravem, et excommunicationis denuntiatio est signum gravissimi mandati: ergo.

A revelatione tamen excusantur in jure 1° qui revelationem facere non possent sine periculo vitæ, infamiæ, alteriusve gravis damni sibi aut suis propinquis imminenti; 2° consanguinei et affines usque ad quartum gradum, nisi de hæresi, prodicione regni, ac de aliis ad bonum commune patriæ aut religionis spectantibus ageretur; quo in casu nemo eximitur, præter sceleris auctores et complices; 3° famuli respectu dominorum suorum, nisi ageretur de criminibus intra familiam patris quæ a solis domesticis probari possent; 4° qui rem sub secreto naturali sciunt, ut advocati, notarii, medici, obstetrices; 5° ecclesiastici viri, si de causis capitalibus agatur, nisi bonum generale id pos-

tulet, quia Ecclesia horret a sanguine; 6° qui rem imperfecte norunt, vel eam didicerunt ab alio qui eam revelavit, quia eorum testimonium nihil adderet.

Qui vero nulla causa exempti, intra tempus determinatum revelationem non facerent, mortaliter peccarent, et excommunicatione majori ligarentur in ipso termini elapsu.

Quando intra tempus assignatum nulla fit revelatio, nova obtineri potest sententia quæ dicitur aggravatio, et deinde tertia quæ appellatur reaggravatio. Tres illæ sententiæ una et eadem sunt censura, cum diversis circumstantiis terrorem excitantibus iterata, juxta quosdam; secundum alios, tres exprimunt gradus excommunicationis; prima bonorum spiritualium communium interiorum privationem significat; secunda, privationem communionis in civilibus cum cæteris Christianis, et tertia prohibet ne fideles cum excommunicato in rebus etiam profanis communicent.

Prima sententia simpliciter legitur intra missarum solemniam; quando aggravatio pronuntiatur, interea campanæ pulsantur, cerei accensi exstinguuntur, et in terram projecti conculari solent, feretris passim in ecclesia expositis, aliisque terribilibus cæremoniis simul adhibitis, ut videre est in Decreto, part. 2, causa 11, q. 3, cap. 106. Deinde per reaggravationem iudex ecclesiasticus sub pœna ejusdem anathematis prohibet fidelibus ne quamcumque habeant societatem cum homine tali anathemate percusso. Hinc vulgaris opinio homines, ab humana societate sic repulsos et Satanæ traditos, in horrendas bestias verti, vocari populariter *loups-garous*, per noctem circumvagari, cum occurrentibus pugnare, etc.

Opinio tamen monstrorum dictorum *loups-garous* antiquior est excommunicationibus per monitoria latis, ut videre est in Actibus Sanct. Boll. t. 2, p. 503, nota A. Apud Græcos et Latinos jampridem invaluerat tempore Plinii majoris qui eos hac de re suggillat, l. 8, cap. 22.

Notandum triplicem olim fuisse excommunicationis speciem, scilicet simplicem quæ solis verbis proferebatur; *anathema*, quod cum solemnitate et pluribus adhibitis cæ-

remoniiis, ad ostendam sceleris admissi enormitatem, pronuntiabatur, et *maranatha*, quo excommunicatus ab Ecclesia derelictus, ad solius Dei iudicium remittebatur. *Bene l. XIV*, de Synodo dioceses., l. 10, cap. 1, n. 7.

CAPUT SEXTUM.

DE SUSPENSIONE.

Suspensio est censura privans clericum, ex parte vel ex toto, usu potestatis quam habet ratione ordinis, officii vel beneficii. Igitur alia est totalis, quæ suspendit ab ordine simul et ab officio, ac beneficio, et alia partialis, quæ ab ordine tantum, vel ab officio, vel a beneficio suspendit. Hinc suspensio ab aliis censuris in eo differt, quod in solos clericos fieri possit, quia ii soli potestatis ecclesiasticæ sunt capaces. Impropriis ergo vocibus utuntur qui de clerico aliqua suspensione innodato loquentes dicunt eum esse interdictum.

Suspensio non est essentialiter censura proprie dicta: aliquando infertur ad puniendam culpam præteritam, ut habetur in Decretal. l. 2, tit. 20, cap. 33, vel ad vitandum scandalum, præcavenda sacrilegia, etc., ut eruitur ex cap. 10, tit. 34, l. 5. Hæc promiscue intelliguntur ab auctoribus sub nomine suspensionis, et eodem communiter habent effectus.

Inter suspensiones, aliæ jure communi latæ sunt, et aliæ ab ordinariis feruntur per statuta diocæsana, vel per sententias speciales, quæ dicuntur ab homine.

Præcipuæ suspensiones in jure communi existentes.

Aliæ sunt contra episcopos, aliæ contra regulares et aliæ contra clericos, præter illas quæ attingunt conventus et capitula.

Contra episcopos, 1º ordinantes religiosos non professos, S. Pius V, const. *Romanus pontifex* 2º ordinantes non

subditum, absque licentia ipsius ordinarii; concil. Trid., sess. 23, cap. 8 de Reform.; 3º conferentes ordines simoniace, Extrav. l. 5, t. 1, cap. 2; 4º conferentes tonsuram clericalem infanti, illitterato, aut conjugato, Sexti, l. 1, tit. 9, cap. 4; vel ante ætatem præscriptam ordines sacros conferentes, Decret. l. 1, tit. 11, cap. 14; 5º submittentes laicis bona et jura Ecclesiæ absque consensu capituli et sedis Apostolicæ licentia, Sexti, l. 3, tit. 9, cap. 2; 6º alienantes bona Ecclesiæ, Extrav. comm., l. 3, t. 4, c. unico; 7º accedentes ad ecclesias ad quas fuerunt promoti, nondum expeditis litteris apostolicis suæ promotionis, Extravag. l. 1, t. 3, cap. 1.

Contra regulares, 1º recipientes alumnos ad professionem ante annum probationis, Sexti l. 3, tit. 14, cap. 2; 2º non deferentes habitum regula determinatum, Clement. l. 3, tit. 10, cap. 1, § *Si quis*; 3º apostatas sacros ordines in apostasia suscipientes, Decretal. l. 5, tit. 9, cap. 6; 4º ordines sacros ante professionem suscipientes, S. Pius V, const. *Romanus pontifex*; 5º introducentes mulieres intra claustra monialium, S. Pius V, const. 20; 6º capitulares recipientes prælatos eisque obedientes absque litteris Pontificiis, Extrav. l. 1, t. 3, cap. 1.

Contra clericos, 1º recipientes ordines sacros ante legitimam ætatem, Decretal. l. 1, tit. 11, cap. 14; 2º recipientes hos ordines extra tempora absque legitima dispensatione, S. Pius V, const. *Cum ex sacrorum*; 3º recipientes ordines non servatis interstitiis sine dispensatione, Decretal. l. 1, tit. 11, cap. 8; 4º recipientes ordines ab alieno episcopo absque proprii episcopi licentia, Decreti part. 1, dist. 71, cap. 1, et concil. Trid. sess. 23, cap. 8, de Reform.; 5º recipientes ordines sacros ab eo qui renuntiavit episcopatu et non sedi suæ tantum, Decretal. l. 1, tit. 13, cap. 1; 6º recipientes ordines a proprio episcopo in aliena diocesi, absque licentia episcopi illius loci, quo in casu episcopus ordinans est etiam suspensus, concil. Trid. sess. 6, cap. 5 de Reform.; 7º recipientes ordines a schismaticis, vel ab excommunicato aut suspensio, Decretal. l. 5, tit. 8, cap. 1, et l. 1, t. 13, cap. 2; 8º recipientes